

Appel. Man mener derfor, som nævnt, fra den Side, at det nye Forhold er ubilligt.

Min Opfattelse af Forholdet er, at man dog ikke kan forsvare at foretage Ændringer i Loven af den Grund, som fra den anden Side fremhæves. En saadan Ændring vil nemlig for det første føre til, at Ratifikationen af Konventionen vil blive umulig. Man maa ikke sammenblande den Ændring, der her er Tale om, med den, der er foretaget af Landstinget. I denne sidste bevæger man sig paa et Omraade, hvor Landene ere stillede frit, og Ændringen er vedtagen i to stærkt interesserede Lande, nemlig Sverige og England. Med Hensyn til den Ændring, der her kræves, er Forholdet det, at det af Danmarks delegerede i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, Tillæg A. Sp. 4785—86, er udtalt, at dette Forhold — det omhandles i Konventionens Artikel 7 — nøje er drøftet paa alle de 3 internationale Søfartskonferencer, der have fundet Sted, og saaledes er nøje gennemtænkt og derfor utvivlsomt ikke bør fraviges, naar man for øvrigt vil slutte sig til Konventionen. Mod at gøre Forandring i Loven taler endvidere, at vore Redere og Assurandører i Udlandet ville blive Genstand for samme Behandling, som Udlandets Assurandører efter Lovforslaget blive Genstand for her i Landet. Det forekommer mig derfor at være et noget urimeligt Forlangende, at vi her i Landet skulde give Udlandet Særrettigheder, som ikke gives vor Søfart eller vor Assuranceverden i Udlandet. Og nogen Støtte finder jeg deri, at Sverige netop ogsaa paa dette Omraade tidligere har haft en Voldgiftsbestemmelse af samme Art som den, jeg læste op, men nu har ladet den falde bort, da det tiltraadte Konventionen. Endvidere vil jeg gerne som dansk Mand tro, at vor Voldgiftsdomstol er fuld upartisk. Men dertil kommer, at min Opfattelse af den foreslaaede § 227 er den, at vore Domstole utvivlsomt efter Forslaget, som det lyder, have Ret til at omstøde Overenskomsten, hvad enten Omstødelsen kommer til at gælde Henvisningen til en Voldgift eller selve Voldgiftsafgørelsen, hvis paagældende Forhold maatte forekomme Retten at være aabenbart ubilligt. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til at tage dette Spørgsmaal op til Ændring, og aller mindst til af den Grund at lade Lovforslaget gaa i Udvalg. Det forekommer mig, at hvis dette eller andre Spørgsmaal skulle optages til nærmere Drøftelse, maa der kunne

blive Lejlighed for dem, der ønske Forandringer, til at sætte sig i Forbindelse med Medlemmer af dette høje Ting for anden Behandling. Men jeg skal dog tilføje, at hvis det fra den anden Side skulde ønskes, at Lovforslaget skal gaa i Udvalg, vil det Parti, jeg tilhører, ikke modsætte sig det. Paa mit Partis Vegne tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hyller: Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at disse internationale Overenskomster have en stor Betydning for vort lille Land, idet vi derved opnaa at staa paa samme Maade som de andre Stater med Hensyn til saadanne Retsspørgsmaal som dem, Lovforslaget omhandler. Det er ret forstaaeligt, at Spørgsmaal om de store Retsstridigheder, som Sammenstød og Bjærgninger hyppigt af føde, tages under alvorlig Overvejelse mellem delegerede fra forskellige Stater. Skønt jeg maaske ikke har den rette Sagskundskab paa dette Omraade, tror jeg dog, jeg tør sige, at den Overenskomst, der her er udarbejdet, vil faa overordentlig stor Betydning og kan afværge Retsstrætter, der ellers kunde opstaa. Men jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem fra Nyborg i, at alt er saare godt nu, saa der ikke bør ske nogen Forandring heri. I § 1 er der en Bestemmelse, som jeg nok kunde ønske ændret. Der staar, at den skyldige skal erstatte al ved Sammenstød foranlediget Skade — det er altsaa Skade paa Skib og Gods —, men saa staar der videre: „Er nogens Død forvoldt ved Sammenstød, vil den skyldige, selv om hans Forhold ikke skønnes at være strafbart, kunne tilpligtes paa derom sket Begæring at give den afdødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger“. Det forekommer mig, at naar der „skal“ falde Erstatning for Skade paa Gods og Skib, skal der selvfølgelig ogsaa falde Erstatning, naar der forvoldes Død paa Mennesker. Jeg ser ikke rettere, end at et Menneskes Liv har lige saa megen, ja mere Betydning end et halvt Hundrede Fustager Olie og et Hul i et Skib. Her ønsker jeg en Ændring, hvorved Forpligtelsen bliver den samme, hvad enten der forvoldes et Menneskes Død eller Skade paa Gods og Skib. Jeg har tidligere, ved „Norges“ Forlis, rettet en Henvendelse til den forhenværende Indenrigsminister Enevold Sørensen om, at man fik Bestemmelser, hvorefter de efterladte, hvis Forsørgere vare døde ved